

Εκείνους τούς χρόνους πολλοὶ κουρσάροι κατατρεμένοι ἀπὸ τὰ μέρη Μπαρμπαριάς καὶ Ἀλτζέρι ἐμαζωχτήκασιν στὸν Ἑπαχτο. Ἐνας ἀπὸ τούτους τούς κουρσάρους, ἔχοντας μᾶνα χριστιανὴ καὶ πατέρα Τοῦρ[κο, ποῦ] τὸν ἐλέγασιν Ντουρατζίμπεη, εἶχε τὴν αὐθεντεία τοῦ κόρφου καὶ αὐθέντευε ἀπάνου σὲ οὐλα τὰ καράβια [1660;] τοῦ κόρφου μὲ φερμάνι βασιλικό. Μίαν ἡμέρα δυὸ γαλαξειδιώτικες γαλιότες, θεληματικῶς ἢ ἀνήξερα, δὲν τὸν ἐχαιρετήσασιν στὸ πέλαγο μὲ σινιάλο καὶ κανονιές. Καὶ αὐτὸς πολὺ θυμωμένος φ. 15 στέρνει ἀποκρισάριο στὸ Γαλαξειδί γιὰ νὰ πάρῃ αὐτὲς τὲς γαλιότες καὶ τὲς παραδῶσιν στὰ χέρια τοῦ πειράτου. Οἱ Γαλαξειδιῶτες δὲν τὸ ἐπαραδεχτήκασιν καὶ ὁ κουρσάρος τοῦ Ἑπαχτου μὲ δέκα γαλιότες, ποῦ εἶχασιν ὄλο κανόνια μπρούντζινα καὶ φοβερά, ἦρθε ἀπόξω στὸ λιμάνι καὶ τοὺς ἐπαραπονέθηκε διὰ τὸ ἀφρόντε, ποῦ τοῦ ἐκάμασιν, καὶ ἐγύρευε νὰ τοῦ πλερώσουσι τρεῖς χιλιάδες βενέτικα, ἀλλέως θέλει κάψει οὐλα τὰ καράβια καὶ τὰ σπίτια. Οἱ Γαλαξειδιῶτες δὲν τὸ ἐπαραδεχτήκασιν καὶ ὁ Ντουρατζίμπεης, ἔστοντας καὶ νὰ στοχάζεται τὸ πῶς πολλὰ νὰ ἐζήτησε, ἐξανάστειλε κατεβαίνοντας σὲ δυὸ χιλιάδες βενέτικα, χίλια μετρητὰ καὶ χίλια σὲ διάστημα μιᾶς χρονιάς μὲ ντεσκερεὲ χρωστημιᾶς. Καὶ οἱ Γαλαξειδιῶτες ἐστείλασιν μὲ μιὰ λάντζα τὸν καπετὰν Θεοδωρὴ Μπαρμπαδημο, ποῦ ἦτανε ἓνα περιφημισμένο παλληκάρι, γιὰ νὰ εἰπῇ στὸν πειράτο τὸ πῶς ἄφελα ἀκαρτερεῖ καὶ οἱ Γαλαξειδιῶτες στανικῶς καὶ μὲ φοβέρες δὲν δίνουνε μῆτε κάλπικο ἄσπρο. Καὶ ὁ κουρσάρος θυμώνοντας ἔβγαλε τὸ σπαθὶ καὶ χύθηκε στὸν καπετὰν Θεοδωρὴ, γιὰ νὰ τοῦ κόψῃ τὸ κεφάλι. Καὶ ὁ καπετὰν Θεοδωρὴς ἐσταύρωσε τὰ χέρια καὶ δείχνοντας τὰ στήθια του: φ. 15[†] «Χτύπα, παλιομουρτάτη, τοῦ εἶπε, ἓνα ἄνθρωπο ξαρμάτωτο, ποῦ θαρρεύοντας στὸν ὄρκο σου, ἦρθε χωρὶς σπαθὶ καὶ ἄρματα· σὰν εἶσαι

παλληκάρι, δέσε μου τὸ ἓνα χέρι καὶ στὸ ἄλλο δόσε μου ἓνα μαχαίρι καὶ ἐλάτε τρεῖς ἀπάνου μου καὶ σὰν μὲ σκοτώσετε νὰ σᾶς εἶναι χαλάλι». Καὶ ὁ πειράτος, ἀκούοντας ἀνέλπιστα [ἐτοῦτα] τὰ παλληκαρίσια λόγια, ἐκατέβασε τὸ σπαθὶ του καὶ τραβώντας τὰ γένεια του ἔφυγε. Ἐτότες ἦρθασι δύο κουρσάροι ἀράπηδες καὶ εἶπασι τοῦ καπετὰν Θεοδωρῆ νὰ κατέβῃ στὸ ἀμπάρι, ἔστοντας σκλάβος. Καὶ ὁ καπετὰν Θεοδωρῆς ἀρπάζοντας ἓνα σίδερο, πὺν ἦρε ἐκεῖ κοντὰ του, ἐχτύπησε τὸν ἓνα κουρσάρο στὸ κεφάλι καὶ τὸν ἐσκότωσε καὶ χτυπώντας καὶ τὸν ἄλλον ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ βουτώντας ἐβγήκε στὸ Γαλαξειδί καὶ ἐδιηγήθηκα τὰ τρεχάμενα. Ἐτότες πλιά ἀρχίνησε μία φοβερὴ ἀμάχη ἀπὸ τὸ πουρνὸ ὅσο τὸ δελινὸ, πὺν ἐπέσασι μπόμπες καὶ τόπια περίσσα, καὶ κάμποσα σπίτια γαλαξειδιώτικα, ἔστοντας στὸ περιγιάλι, ἐπέσασι ἀπὸ τὸν βρόντο καὶ τὸ σεισμο τῶν κανονιῶν-ε. Καὶ πολεμώντας, μιὰ μπόμπα γαλαξειδιώτικη, μεγάλη καὶ βροντερή, ἐπῆγε καὶ ἐχτύπησε μέσα στὸ τζιμπιχανὲ τοῦ πειράτου καὶ πετιέται στὸν ἀέρα ἢ γαλιότα καὶ καίονται καὶ ἄλλες τρεῖς. Ἐτότες ὁ κουρσάρος μὲ τὴν ἐντροπὴ στὰ μοῦτρα καὶ μὲ χολιασμένη καρδιά ἔφυγε μέσα σὲ μία γαλιότα μισοκαῦμένη, πὺν ἐμπόρεσε νὰ γλύση, γιὰτὶ οἱ ἄλλες τέσσαρες καήκανε καὶ οἱ ἀποδέλοιπες πέντε πιαστήκασι πρέζα. Ἐσκοτωθήκασι κουρσάροι ἑκατὸν τριάντα καὶ Γαλαξειδιῶτες πενήντα ὀχτῶ καὶ κοντὰ στοὺς ἄλλους καὶ ὁ καπετὰν Θεοδωρῆς Μπαρμπαδημος, ὡς πὺν παραπάνου ἀφηγήθηκα. Αὐτὸς γοῦν ὁ καπετὰν Θεοδωρῆς ἔστοντας νὰ ρίχνῃ ἓνα κανόνι, ἔσκασε τὸ κανόνι καὶ τὰ κομμάτια τὸν ἐσκοτώσασι μαζί μὲ ἄλλους δυὸ. Ἐζήσε δύο ὄρες, καὶ τελειώνοντας ἢ ἀμάχη καὶ μαθαίνοντας τὸ πὺς ἐνίκησασι οἱ Γαλαξειδιῶτες εἶπε: «Τώρα, Θεέ μου, πεθαίνω εὐχαριστημένος!» καὶ ἐξεψύχησε. Καὶ ὄντας λαβωμένος ὀλονένα, λησμονώντας τὲς πληγές του, ἐγκάρδιωνε τοὺς γειτόνους του λέοντας: «Χτυπᾶτε, μωρὲ παιδιὰ, τοὺς παλιομουρτάτηδες!».

Ηλίας Αναγνωστάκης (επιμ.), *Ευθυμίου Ιερομονάχου, Χρονικό του Γαλαξειδίου*, Ακρίτας, Αθήνα 1985.